

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 90

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 februarie 1998

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 58 din 26 martie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993	1-3	Finanțelor nr. 3.614 din 26 aprilie 1991 privind tehnica de calcul al impozitului pe profit.....	5-6
★			
Decizia nr. 528 din 2 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993	3-4	Decizia nr. 278 din 30 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 112/1995.....	7
★			
Decizia nr. 273 din 23 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. 4 din Capitolul IV al Instrucțiunilor Ministerului Finanțelor nr. 3.614 din 26 aprilie 1991 privind tehnica de calcul al impozitului pe profit.....	4-5	Decizia nr. 710 din 19 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului	8
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
Decizia nr. 711 din 19 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. 4 din Capitolul IV al Instrucțiunilor Ministerului		85. — Hotărâre privind înființarea Societății Comerciale „Editura Meridiane” — S.A.	9-15
★			
		Rectificări.....	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 58*) din 26 martie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993

Victor Dan Zlătescu — președinte
Lucian Stângu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Raul Petrescu — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

nr. 56/1993, invocată de Pastia Olga Sultana Ecaterina Maria și Pastia Constantin Ion Dumitru.

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 19 ianuarie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public, în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 26 martie 1996.

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 528 din 2 decembrie 1997, publicată la pag. 3.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 octombrie 1996, pronunțată în Dosarul nr. 1.259/1996, Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, invocată de Pastia Olga Sultana Ecaterina Maria și Pastia Constantin Ion Dumitru. În motivarea excepției, în esență, se susține că dispozițiile menționate contravin prevederilor art. 123 din Constituție, deoarece independența și supunerea judecătorilor numai legii se referă atât la autoritatea judecătorească în ansamblu, cât și a fiecărui judecător care face parte din completul de judecată. De asemenea, se mai susține că, prin Hotărârea nr. 1 din 2 februarie 1995, Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție au schimbat jurisprudența Secției civile cu privire la restituirea imobilelor naționalizate prin Decretul nr. 92/1950, obligând astfel completele de judecată să respecte această hotărâre, chiar dacă aveau alte convingeri.

Exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța apreciază că excepția este neîntemeiată.

În vederea soluționării excepției, au fost solicitate, în baza art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului; de asemenea, s-a solicitat și opinia Curții Supreme de Justiție asupra excepției invocate. În punctul de vedere al Guvernului se consideră că excepția este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale a căror neconstituționalitate a fost invocată își găsesc temei în prevederile art. 125 din Constituție, potrivit căruia justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești, stabilite de lege, iar competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege. Prin art. 25 lit. b) și lit. d) din Legea nr. 56/1993, potrivit căroră este stabilită competența Curții Supreme de Justiție, constituită în Secții Unite spre a soluționa sesizările privind schimbarea jurisprudenței, se urmărește o corectă aplicare a legii, în înfăptuirea justiției, precum și realizarea unei practici judecătorești unitare.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele de vedere.

În opinia Curții Supreme de Justiție, prevederile art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993 nu contravin dispozițiilor Constituției privind independența judecătorilor, întrucât în practica de aplicare a legilor apar uneori opinii și chiar soluții judecătorești ireconciliabile în drept, astfel încât este necesară o unificare a jurisprudenței care se realizează prin voința judecătorilor, în formele legal instituite. Acest lucru nu constituie o ingerință în activitatea judecătorilor, care pronunță hotărârile potrivit intimei lor convingeri, având obligația constituțională de a aplica corect legea.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, opinia Curții Supreme de Justiție, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993, raportate la prevederile constituționale și ale Legii nr. 47/1992, reține:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993.

Art. 31 din Legea nr. 56/1993 prevede că dacă o secție a Curții Supreme de Justiție consideră că este cazul să revină asupra propriei jurisprudențe, judecata va fi întreruptă și vor fi sesizate Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție. După ce Secțiile Unite s-au pronunțat asupra sesizării privind schimbarea jurisprudenței, judecata va continua. Art. 25 lit. d) din Legea nr. 56/1993, la care se referă, de asemenea, excepția de neconstituționalitate nu consacră o dispoziție distinctă de aceea a art. 31, ci reprezintă o simplă evocare a acestui din urmă text. Prevederile legale a căror excepție de neconstituționalitate a fost invocată nu contravin principiilor enunțate în art. 123 din Constituție. Dacă deciziile Secțiilor Unite ar fi general obligatorii pentru toate instanțele, ele ar reprezenta, incontestabil, un izvor de drept și ar însemna că, dincolo de textul Constituției, judecata se supune nu numai legii, ci și deciziei Secțiilor Unite. Schimbarea jurisprudenței Curții este propusă de judecătorii unei secții. Date fiind consecințele importante ale schimbării practicii Curții Supreme de Justiție, o asemenea decizie poate fi luată potrivit art. 31 din Legea nr. 56/1993 prin hotărâre de către Secțiile Unite ale Curții, compuse din judecătorii Curții, la care participă și judecătorii secției a căror propunere se cere a fi aprobată. Inițiativa unei asemenea schimbări a jurisprudenței vine, în ipoteza la care ne referim, de la secția competentă să se pronunțe asupra cauzei, iar nu de la Secțiile Unite. Secțiile Unite nu soluționează cauza supusă judecării în secția care le-a sesizat, ci numai o chestiune prealabilă — schimbarea jurisprudenței — după care judecata în secție, care fusese întreruptă, va fi reluată.

Soluția reglementată prin Legea nr. 56/1993 corespunde pe deplin prevederilor art. 125 alin. (1) din Constituție, potrivit căroră „justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”. Același articol din Constituție prevede că atât competența, cât și procedura de judecată se stabilesc prin lege. O asemenea reglementare corespunde însă necesității de unificare a jurisprudenței, dând, pentru Curtea Supremă de Justiție, expresie rolului său înscris în art. 1 alin. 2 din Legea nr. 56/1993, de a urmări aplicarea corectă și unitară a legii. Această obligație a Curții Supreme de Justiție nu contravine în nici un fel Constituției, fiind, dimpotrivă, de natură a asigura, printr-o practică judecătorească unitară, egalitatea constituțională a cetățenilor în fața legii și în fața justiției. Această egalitate nu ar fi, într-adevăr, de conceput în cazul în care instanțele ar adopta în aplicarea aceleiași legi soluții diferite, adesea ireconciliabile.

Instituția schimbării jurisprudenței, la care se referă art. 25 și art. 31 din Legea nr. 56/1993, a existat și în trecut cât privește Curtea de Casație și de Justiție, fără să se fi pus vreodată la îndoială compatibilitatea reglementării respective cu principiul independenței judecătorului.

Unificarea jurisprudenței nu se realizează prin ordine sau alte injoncțiuni ori ingerințe din afara sistemului judecătoresc, ci este, în modul reglementat prin Legea nr. 56/1993, opera exclusivă a voinței judecătorilor care hotărăsc împreună asupra corecteii aplicării a legii, iar adoptarea hotărârilor cu majoritatea voturilor judecătorilor Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție este absolut normală, de vreme ce este vorba despre schimbarea unei jurisprudențe statornicite în același mod.

Concluzia ce se impune este aceea că judecătorii se pronunță în toate cazurile potrivit intimei lor convingeri, având însă obligația constituțională de a se supune legii.

Având în vedere aceste considerente, în temeiul prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c) și ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E :

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993, invocată de Pastia Olga Sultana Ecaterina Maria și Pastia Constantin Ion Dumitru în Dosarul nr. 1.259/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 26 martie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Victor Dan ZlătescuMagistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 528

din 2 decembrie 1997

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. d) și ale art. 31
din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993**

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Pastia Olga Sultana Ecaterina Maria și Pastia Constantin Ion Dumitru împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 58 din 26 martie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 25 noiembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 2 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 31 octombrie 1996, pronunțată în Dosarul nr. 1.259/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993, invocată de Pastia Olga Sultana Ecaterina Maria și Pastia Constantin Ion Dumitru.

Potrivit dispozițiilor art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993, în situația în care o secție a Curții Supreme de Justiție consideră că este cazul să revină asupra propriei sale jurisprudențe, judecata se întrerupe și sunt sesizate Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție spre a se pronunța asupra sesizării privind schimbarea jurisprudenței.

Prin decizia recurată excepția a fost respinsă, reținându-se că prevederile sus-menționate din Legea nr. 56/1993 corespund dispozițiilor art. 125 alin. (1) din

Constituție, potrivit căreia justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, dând expresie necesității de unificare a jurisprudenței, în scopul de a se asigura aplicarea unitară și corectă a legii, corespunzătoare principiului egalității cetățenilor în fața justiției și a legii, care este încălcat în cazul în care în aplicarea aceleiași legi instanțele judecătorești pronunță soluții diferite, adesea ireconciliabile.

Împotriva acestei decizii, prin prezentul recurs s-au invocat următoarele motive:

— numai legea este izvor de drept, nu și interpretarea dată legii de către Secțiile Unite;

— judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, principiu ce „se referă atât la autoritatea judecătorilor în ansamblu, a diferitelor instanțe judecătorești, cât și a fiecărui judecător care face parte din completele de judecată de la oricare instanță“;

— practica judecătorească unitară se realizează prin intermediul căilor de atac.

În finalul motivelor de recurs se arată că, indiferent de scopul urmărit prin invocarea excepției de neconstituționalitate, „există interesul general al societății, al fiecărui justițiabil în parte în asigurarea independenței depline a judecătorilor, a supunerii acestora numai față de lege, potrivit conștiinței lor“.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Potrivit art. 51 din Constituție, legea este izvor de drept. Aceasta nu înseamnă însă că jurisprudența nu are un rol important în aplicarea legii de către instanțele judecătorești. Principiul supunerii judecătorului numai față de lege, potrivit

art. 123 alin. (2) din Constituție, nu are și nici nu poate să aibă semnificația aplicării diferite și chiar contradictorii a uneia și aceleiași dispoziții legale, în funcție exclusiv de subiectivitatea interpretării unor judecători diferiți. O asemenea concepție nu ar putea duce decât la consacarea, chiar pe temeiul independenței judecătorilor, a unor soluții ce ar putea reprezenta o încălcare a legii, ceea ce este inadmisibil, întrucât, legea fiind aceeași, aplicarea ei nu poate fi diferită, așa încât intima convingere a judecătorului nu poate justifica o asemenea consecință. De altfel, în cadrul dezbaterilor Adunării Constituante, s-a reținut numai obligația judecătorului de a se supune legii, neadoptându-se propunerea formulată printr-un amendament de a se menționa, în plus, potrivit „intimei sale convingeri“, pe argumentul că, în esență, consacarea constituțională a intimei convingeri care, prin natura sa, este necontrolabilă, ar însemna instituirea unui criteriu subiectiv, ce ar putea favoriza abuzurile în aplicarea legii. De aceea, numai o practică judecătorească unitară reflectă cerințele principiului constituțional al supunerii judecătorului numai față de lege.

Pentru motivele arătate, în temeiul prevederilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E :

Respinge recursul declarat de Pastia Olga Sultana Ecaterina Maria și Pastia Constantin Ion Dumitru împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 58 din 26 martie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 2 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 273*)

din 23 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. 4 din Capitolul IV al Instrucțiunilor Ministerului Finanțelor nr. 3.614 din 26 aprilie 1991 privind tehnica de calcul al impozitului pe profit

Lucian Stângu — președinte
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Valer-Vasilie Bică — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.304/1996, Curtea de Apel Bacău — Secția contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. 4 din cap. IV al Instrucțiunilor Ministerului Finanțelor nr. 3.614 din 26 aprilie 1991 privind tehnica de calcul al impozitului pe profit, invocată de reclamanta Societatea Comercială „Brapam Crăciun“ — S.R.L. Piatra-Neamț.

Motivul ridicării excepției îl constituie împrejurarea că prevederile Instrucțiunilor Ministerului Finanțelor nr. 3.614 din 26 aprilie 1991 „sunt nelegale, deoarece completează o

lege, respectiv dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 12/1991“, fapt care contravine art. 53 alin. (3) și art. 138 din Constituție.

Curtea de Apel Bacău, exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece instrucțiunile în discuție „cuprind norme privind tehnica de calcul al impozitului pe profit“, acesta necontravenind dispozițiilor art. 53 și 138 din Constituție și nici Legii nr. 12/1991.

CURTEA,

având în vedere actele dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 1 alin. 4 din Capitolul IV al Instrucțiunilor Ministerului Finanțelor nr. 3.614 din 26 aprilie 1991, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 711 din 19 decembrie 1997, publicată la pag. 5.

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor, dispoziție preluată și la art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Întrucât prin lege se înțelege actul legislativ adoptat de Parlament și promulgat de Președintele României, iar prin ordonanță, actul adoptat de Guvern pe baza unei delegări legislative, soluționarea excepției de neconstituționalitate privind alte acte normative nu este de competența Curții Constituționale.

De aceea actele normative individuale ale Guvernului, ale ministerelor și ale celorlalte autorități ale administrației publice locale, indiferent de materia la care se referă, nu pot fi atacate decât în fața instanțelor judecătorești, pe calea contenciosului administrativ.

În acest sens, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin deciziile nr. 37 din 6 iulie 1993, nr. 5 din 17 ianuarie

1994, nr. 89 din 3 octombrie 1994, nr. 29 din 13 martie 1996 și nr. 146 din 4 decembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 1 septembrie 1993, nr. 63 din 10 martie 1994, nr. 328 din 28 noiembrie 1994, nr. 297 din 20 noiembrie 1996 și nr. 82 din 6 mai 1997.

În consecință, rezolvarea de principiu dată de Curte își menține valabilitatea și în ceea ce privește soluționarea excepției de față, care vizează instrucțiunile emise de un minister și, întrucât nu au intervenit elemente noi care să o infirme și deci să facă necesară modificarea practicii jurisdicționale, excepția urmează să fie respinsă ca vădit nefondată.

De altfel, Instrucțiunile Ministerului Finanțelor nr. 3.614 din 26 aprilie 1991 au fost abrogate prin art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 70 din 29 august 1994 privind impozitul pe profit.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E :

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. 4 din Capitolul IV al Instrucțiunilor Ministerului Finanțelor nr. 3.614 din 26 aprilie 1991 privind tehnica de calcul al impozitului pe profit, invocată de Societatea Comercială „Brapam Crăciun” — S.R.L. Piatra-Neamț în Dosarul nr. 3.304/1996 al Curții de Apel Bacău — Secția contencios administrativ.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 23 iunie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 711

din 19 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. 4 din Capitolul IV al Instrucțiunilor Ministerului Finanțelor nr. 3.614 din 26 aprilie 1991 privind tehnica de calcul al impozitului pe profit

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Claudia Miu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Societatea Comercială „Brapam Crăciun” — S.R.L. Piatra-Neamț împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 273 din 23 iunie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 18 decembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 19 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 273 din 23 iunie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. 4 din cap. IV al Instrucțiunilor Ministerului Finanțelor nr. 3.614/1991, invocată de Societatea Comercială „Brapam Crăciun” — S.R.L. Piatra-Neamț în Dosarul nr. 3.304/1996 al Curții de Apel Bacău — Secția contencios administrativ.

Pentru a decide astfel, completul de judecată a reținut că verificarea constituționalității dispozițiilor legale din instrucțiunile respective excede competenței Curții și că aceste instrucțiuni sunt abrogate prin art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994.

Împotriva acestei decizii, Societatea Comercială „Brapam Crăciun” — S.R.L. Piatra-Neamț a formulat prezentul recurs, considerând că, întrucât nu este competentă, Curtea ar fi

trebuie să-și decline competența la instanța de contencios administrativ și că abrogarea instrucțiunilor în cauză „nu este relevantă”, deoarece ele se aplică pe plan local.

În concluziile scrise ale Administrației financiare și ale Trezoreriei Municipiului Piatra-Neamț se solicită respingerea recursului, deoarece Instrucțiunile Ministerului Finanțelor nr. 3.614 din 26 aprilie 1991 „nu contravin dispozițiilor art. 53 și 138 din Constituție și nici Legii nr. 12/1991” și pentru că „nu au intervenit prevederi noi sau alte elemente care să conducă la casarea deciziei...”.

În punctul de vedere al Direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat a județului Neamț se consideră că recursul urmează a fi respins ca nefondat, întrucât din dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 rezultă „fără echivoc” că excepția de neconstituționalitate poate viza numai o lege sau o ordonanță, iar „instrucțiunile în discuție cuprind norme privind tehnica de calcul al impozitului pe profit, acestea necontravenind dispozițiilor art. 53 și 138 din Constituție și nici Legii nr. 12/1991”. Se precizează, de asemenea, că instrucțiunile respective sunt „abrogate prin art. 41 al Ordonanței Guvernului nr. 70 din 29 august 1994 privind impozitul pe profit”.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, în temeiul art. II din Legea nr. 138/1997 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul său de vedere, Guvernul apreciază motivele de recurs ca fiind neîntemeiate, în esență pentru că „normele de procedură care reglementează declinarea de competență nu se aplică și activității de judecată a Curții Constituționale, organ cu activitate jurisdicțională specializat”, iar Curtea „nu este competentă a se pronunța asupra legalității aplicării unor dispoziții legale de către organele administrației publice, atribuție de competență exclusivă a instanțelor de contencios administrativ”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

Față de cele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E :

Admite recursul declarat de Societatea Comercială „Brapam Crăciun” — S.R.L. Piatra-Neamț, desființează Decizia Curții Constituționale nr. 273 din 23 iunie 1997 și, pe fond, respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. 4 din Capitolul IV al Instrucțiunilor Ministerului Finanțelor nr. 3.614 din 26 aprilie 1991 privind tehnica de calcul al impozitului pe profit.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 19 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, opiniile exprimate, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, prevederile ce fac obiectul excepției, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Nici unul dintre motivele de recurs invocate nu este întemeiat. Curtea Constituțională este o autoritate publică ce nu face parte din sistemul organelor judecătorești, astfel încât, de principiu, soluția declinării competenței, având ca efect investirea unei autorități judecătorești cu soluționarea cauzei, este inadmisibilă. De asemenea, nu intră în jurisdicția Curții soluționarea litigiilor rezultate din aplicarea unei instrucțiuni.

În decizia recurată se arată că instrucțiunile în cauză sunt abrogate prin art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994. Din cuprinsul acestui articol nu rezultă însă că instrucțiunile respective ar fi fost în mod expres abrogate. De aceea, constatarea că, în urma abrogării dispozițiilor legale menționate în acel articol, sunt abrogate și instrucțiunile ce fac obiectul excepției, este o problemă de competența instanțelor judecătorești. În consecință, critica adusă deciziei prin recursul formulat, în sensul irelevanței constatării abrogării, este fondată, astfel încât, exclusiv sub acest aspect, urmează ca recursul să fie admis, aplicabilitatea instrucțiunilor după apariția noii reglementări constituind o problemă de competența instanței judecătorești, nu de constituționalitate.

Potrivit legii, o dată cu admiterea recursului, Curtea trebuie să se pronunțe asupra excepției invocate. În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992, pot face obiectul unei excepții de neconstituționalitate numai legile sau ordonanțele în vigoare ori dispoziții din acestea. Rezultă că, întrucât obiectul excepției îl constituie o prevedere instituită la nivel de instrucțiune, excepția urmează să fie respinsă, fiind inadmisibilă. În acest sens este și jurisprudența Curții, conform căreia o instrucțiune sau un alt act administrativ cu caracter normativ nu poate face obiectul unei excepții de neconstituționalitate.

Magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 278*)
din 30 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 112/1995

Florin Bucur Vasilescu — președinte
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Constantin Burada — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 1997, Judecătoria Deta a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe trecute în proprietatea statului, invocată de Maier Mihai.

Prin excepție se susține că textul atacat contravine art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție.

În „motivare“ se arată că prin controlul de constituționalitate se realizează „un control esențialmente juridic și jurisdicțional“. De asemenea, se apreciază că excepția de neconstituționalitate este de ordine publică, putând fi ridicată de părți, de instanță din oficiu, că o dată invocată nu se poate renunța la ea și se rezolvă asemănător unei „chestiuni prejudiciale“.

Exprimându-și opinia în legătură cu excepția, instanța apreciază că prevederile art. 26 din Legea nr. 112/1995 nu contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția, fiind legal sesizată.

Curtea constată că excepția a fost invocată în Dosarul nr. 1.646/1996 al Judecătoriei Deta, având drept obiect contestația formulată de Maier Mihai împotriva Hotărârii nr. 148 din 31 octombrie 1996 a Comisiei județene Timiș pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 112/1995, prin care i s-a respins cererea de restituire în natură sau acordarea

de despăgubiri pentru un imobil trecut în proprietatea statului, în temeiul Decretului nr. 223/1974.

Din examinarea contestației formulate împotriva hotărârii comisiei, se constată că autorul excepției, în anul 1977, a plecat în Germania, iar prin Decizia nr. 1.551 din 15 august 1977 a fostului Comitet executiv al Consiliului Popular al Județului Timiș, imobilul său din orașul Deta, str. Mihai Viteazul nr. 6, a fost trecut în proprietatea statului, cu plata unor despăgubiri, potrivit Decretului nr. 223/1974. Prin contestație se solicită anularea acestei decizii și restituirea în natură a imobilului sau acordarea de despăgubiri, suma primită în anul 1977 fiind „infimă, modică, derizorie“.

Potrivit art. 26 alin. 1 din Legea nr. 112/1995, foștii proprietari ai imobilelor cu destinația de locuințe trecute în proprietatea statului sau a altor persoane juridice, cu plata unor despăgubiri, nu mai beneficiază de măsurile reparatorii prevăzute de lege. În legătură cu neconstituționalitatea acestor prevederi, se constată că, în fapt, autorul excepției se referă la cuantumul insuficient al despăgubirii primite la data trecerii imobilului său în proprietatea statului. Această chestiune însă nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci una de interpretare și aplicare a legii, care, potrivit practicii jurisdicționale a Curții Constituționale, este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

Dispozițiile art. 26 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 nu contravin art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din legea fundamentală, așa cum se susține prin excepție. Prevederile art. 26 din legea menționată nu au un caracter retroactiv, ele aplicându-se de la data intrării în vigoare a acesteia, neafectând situația juridică stabilită anterior. De altfel, din înseși notele depuse de autorul excepției rezultă că el a beneficiat de despăgubirile ce au fost acordate în temeiul Decretului nr. 223/1974.

Cât privește invocarea art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, se reține că textul criticat nu contravine acestui principiu, neconstituind un regim juridic discriminator care să poată constitui temei legal pentru constatarea neconstituționalității lui.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E :

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 112/1995, invocată de Maier Mihai în Dosarul nr. 1.646/1996 al Judecătoriei Deta.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 30 iunie 1997.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. Florin Bucur VasilescuMagistrat-asistent,
Constantin Burada

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 710 din 19 decembrie 1997, publicată la pag. 8.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 710

din 19 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 112/1995
pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe trecute în proprietatea statului

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Claudia Miu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Maier Mihai împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 278 din 30 iunie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 18 decembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 19 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 278 din 30 iunie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, invocată de Maier Mihai în Dosarul nr. 1.646/1996 al Judecătorei Deta.

Pentru a decide astfel, completul de judecată a reținut, în esență, că dispozițiile art. 26 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 nu contravin art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție și că art. 26 nu are caracter retroactiv, el aplicându-se de la data intrării în vigoare a legii, fără a afecta situația juridică stabilită anterior.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs Maier Mihai, motivându-l, în esență, cu următoarele argumente:

— „este fals raționamentul” că prevederile art. 26 din Legea nr. 112/1995 nu au caracter retroactiv, deoarece această lege, ca „lege specială, conține reglementări care vizează rezolvări privind o lege abrogată (recte Decretul nr. 223/1974), condiționând statutul persoanei care pretinde realizarea dreptului său real de trimiterea și statuarea operată în baza unei legi vechi dar abrogate”;

— „este fals raționamentul că nu există un regim discriminatoriu juridic între cei care au fost despăgubiți și între cei care nu au fost despăgubiți” în momentul trecerii locuințelor lor în proprietatea statului, „prin aceasta iarăși implicându-se supraviețuirea legii vechi abrogate, dar reactivată prin dispozițiile noii legi”.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, în temeiul art. II din Legea nr. 138/1997 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și

funcționarea Curții Constituționale, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Punctul de vedere al Guvernului este acela că motivele de recurs sunt neîntemeiate, în esență, deoarece dispozițiile art. 26 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 nu au caracter retroactiv, nici discriminatoriu și nu contravin prevederilor art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Prin motivele de recurs se reiterează, în esență, argumentarea invocată la soluționarea excepției de către completul de judecată ce a pronunțat decizia recurată.

Susținerea că prevederile art. 26 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 ar avea semnificația unei aplicări retroactive, întrucât, implicit, recunoaște efectele despăgubirii primite de fostul proprietar, este neîntemeiată, deoarece acordarea despăgubirii este guvernată de legea aplicabilă la data când bunul a trecut în proprietatea statului. De aceea, dacă noua reglementare ar înlătura despăgubirea acordată, abia atunci ea ar avea un efect retroactiv. Din acest punct de vedere, faptul că Decretul nr. 223/1974, în temeiul căruia bunul a trecut în proprietatea statului, a fost, ulterior, abrogat prin Decretul-lege nr. 9 din 31 decembrie 1989 nu are nici o semnificație, iar în jurisdicția Curții s-a statuat în mod constant că nu intră în sfera controlului constituționalității legii o reglementare abrogată.

De asemenea, este neîntemeiat motivul de recurs privind încălcarea principiului egalității cetățenilor în fața legii, deoarece nu există o relație de egalitate între situația foștilor proprietari despăgubiți și a celor ce nu au fost despăgubiți.

Invocarea reglementărilor internaționale privind drepturile omului, în sensul că despăgubirea a avut un caracter unilateral și nu bilateral, respectiv nu a fost negociată, nu poate fi reținută, cu atât mai mult cu cât aderarea României la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale s-a făcut după anul 1989, prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994, astfel încât această reglementare internațională nu este aplicabilă situațiilor anterioare aderării. În acest sens este și rezerva formulată prin art. 3 din legea sus-menționată.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Maier Mihai împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 278 din 30 iunie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 19 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Claudia Miu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE
privind înființarea Societății Comerciale „Editura Meridiane“ — S.A.****Guvernul României hotărăște :**

Art. 1. — Se înființează Societatea Comercială „Editura Meridiane“ — S.A., persoană juridică română cu capital integral de stat, având sediul în București, Piața Presei Libere nr. 1, sectorul 1, prin reorganizarea Editurii „Meridiane“, instituție publică din subordinea Ministerului Culturii, care se desființează.

Art. 2. — Societatea Comercială „Editura Meridiane“ — S.A. se organizează și funcționează în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare și cu statutul prevăzut în anexă, care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 3. — (1) Capitalul social inițial al Societății Comerciale „Editura Meridiane“ — S.A. este de 837.825 mii lei și se constituie prin preluarea elementelor de bilanț contabil la data de 30 septembrie 1997 de la Editura „Meridiane“, actualizate potrivit prevederilor legale.

(2) Structura capitalului social este următoarea:

- mijloace fixe în valoare de 32.177 mii lei;
- mijloace circulante în valoare de 805.648 mii lei.

(3) Capitalul social inițial este deținut de stat, iar drepturile și obligațiile decurgând din calitatea de acționar se exercită de către Fondul Proprietății de Stat.

Art. 4. — Activul și pasivul, împreună cu contractele instituției publice Editura „Meridiane“, care se desființează, se preiau de către Societatea Comercială „Editura Meridiane“ — S.A., prin protocol de predare-preluare, încheiat pe baza datelor din bilanțul contabil la data de 30 septembrie 1997, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 5. — (1) Societatea Comercială „Editura Meridiane“ — S.A. are ca obiect de activitate:

a) editarea de carte, albume, publicații periodice, lucrări de interes general și de specialitate, materiale publicitare, în limba română și în limbi străine, în țară sau în cooperare cu parteneri din străinătate;

b) prestarea de servicii editoriale și activitate de imprimare cu caracter productiv;

c) comercializarea de publicații, cărți sau de alte tipăriți și articole de papetărie, prin rețeaua de librării proprii sau închiriate, precum și de alte bunuri culturale;

d) servicii de consultanță și asistență de specialitate, studii și cercetări în domeniul său de activitate;

e) obținerea și cesionarea de drepturi de autor, în condițiile legii;

f) orice alte operațiuni industriale, comerciale, financiare și de investiții, în legătură directă sau colaterală cu domeniul său de activitate sau care i-ar putea asigura extinderea sau dezvoltarea, inclusiv operațiuni de import-export.

(2) Societatea comercială își va realiza obiectul de activitate în țară și în străinătate, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

Art. 6. — Personalul Editurii „Meridiane“ va fi preluat de Societatea Comercială „Editura Meridiane“ — S.A. și va fi considerat transferat.

Art. 7. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă poziția nr. 62 din Capitolul III al anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 642/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 199 din 30 august 1995, cu modificările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministrul culturii,
Ion Caramitru
Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu

STATUTUL
Societății Comerciale „Editura Meridiane“ — S.A.

CAPITOLUL I

Denumirea, forma juridică, sediul, durata

ARTICOLUL 1

Denumirea societății comerciale

Denumirea societății este Societatea Comercială „Editura Meridiane“ — S.A.

În toate actele, facturile, publicațiile și în orice alte acte emanând de la societatea comercială, denumirea acesteia va fi precedată sau urmată de cuvintele „societate pe acțiuni“ sau de inițialele „S.A.“, de capitalul social și de numărul de înmatriculare la registrul comerțului.

ARTICOLUL 2

Forma juridică a societății comerciale

Societatea Comercială „Editura Meridiane“ — S.A. este persoană juridică română, având forma juridică de societate comercială pe acțiuni. Aceasta își desfășoară activitatea în conformitate cu legile române și cu prezentul statut.

ARTICOLUL 3

Sediul societății comerciale

Sediul societății comerciale este în România, municipiul București, Piața Presei Libere nr. 1, sectorul 1.

Sediul societății comerciale poate fi schimbat în altă localitate din România, pe baza hotărârii adoptate de adunarea generală extraordinară a acționarilor, potrivit dispozițiilor legale în vigoare.

Societatea Comercială „Editura Meridiane“ — S.A. poate avea sucursale, filiale, reprezentanțe, agenții, situate și în alte localități din țară și din străinătate, cu sau fără personalitate juridică.

ARTICOLUL 4

Durata societății comerciale

Durata societății comerciale este nelimitată, cu începere de la data înmatriculării la registrul comerțului.

CAPITOLUL II

Obiectul de activitate

ARTICOLUL 5

Obiectul de activitate al societății comerciale este:

a) editarea de carte, publicații periodice, lucrări de interes general și de specialitate, materiale publicitare, în limba română și în limbi străine, în țară sau în cooperare cu parteneri din străinătate;

b) prestarea de servicii editoriale și activitate de imprimare cu caracter productiv;

c) comercializarea de publicații, cărți sau de alte tipări-turi, articole de papetărie, prin rețeaua de librării proprii sau închiriate, precum și de alte bunuri culturale;

d) servicii de consultanță și asistență de specialitate, studii și cercetări în domeniul său de activitate;

e) obținerea și cesionarea drepturilor de autor, în condițiile legii;

f) orice alte operațiuni industriale, comerciale, financiare și de investiții, în legătură directă sau colaterală cu domeniul său de activitate sau care i-ar putea asigura extinderea sau dezvoltarea, inclusiv operațiuni de import-export.

Societatea comercială își va realiza obiectul de activitate în țară și în străinătate, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, urmând a lua toate măsurile necesare în vederea îndeplinirii acestuia.

CAPITOLUL III

Capitalul social, acțiunile

ARTICOLUL 6

Capitalul social

Capitalul social inițial al societății comerciale este în valoare de 837.825 mii lei și reprezintă contravaloarea patrimoniului preluat de la instituția publică Editura „Meridiane“.

Structura capitalului social este următoarea:

— mijloace fixe în valoare de 32.177 mii lei;

— mijloace circulante în valoare de 805.648 mii lei.

Capitalul social inițial, împărțit în 33.513 acțiuni nominative, în valoare nominală de 25.000 lei fiecare, este în întregime subscris de statul român în calitate de acționar unic.

Valoarea capitalului social se va definitiva după finalizarea operațiunii de reevaluare a patrimoniului, potrivit dispozițiilor legale în vigoare.

Capitalul social inițial este deținut integral de stat, ca acționar unic, până la transmiterea acțiunilor din proprietatea statului către terțe persoane fizice și/sau juridice române și/sau străine, în condițiile legii; drepturile și obligațiile decurgând din calitatea de acționar se exercită de către Fondul Proprietății de Stat.

ARTICOLUL 7

Acțiunile

Acțiunile nominative ale societății comerciale vor cuprinde toate elementele prevăzute de lege.

Acțiunile vor purta sigiliul societății comerciale și semnăturile a doi administratori.

Evidența acțiunilor se va ține într-un registru numerotat, sigilat și parafat de președintele consiliului de administrație și care se păstrează la sediul societății comerciale, sub îngrijirea secretarului consiliului de administrație.

ARTICOLUL 8

Drepturi și obligații decurgând din acțiuni

Fiecare acțiune subscrisă și vărsată de acționari conferă acestora dreptul la un vot în adunarea generală a acționarilor, dreptul de a alege și de a fi aleși în organele de conducere, dreptul de a participa la distribuirea profitului, conform prevederilor prezentului statut și dispozițiilor legale, precum și alte drepturi prevăzute de statut și de reglementările legale aplicabile.

Deținerea acțiunii certifică adevărat, de drept, la statut.

Drepturile și obligațiile legate de acțiuni urmează acțiunile în cazul trecerii lor în proprietatea altor persoane.

Obligațiile sociale ale societății comerciale sunt garantate cu capitalul social al acesteia, iar acționarii răspund în limita valorii acțiunilor pe care le dețin.

Patrimoniul societății comerciale nu poate fi grevat de datorii sau de alte obligații personale ale acționarilor. Un creditor al unui acționar poate formula pretenții asupra părții din profitul societății comerciale, ce i se va repartiza de către adunarea generală a acționarilor sau asupra cotei-părți convenite acestuia la lichidarea societății comerciale, efectuată în condițiile legii și ale prezentului statut.

ARTICOLUL 9

Reducerea sau majorarea capitalului social

Capitalul social poate fi redus sau majorat pe baza hotărârii adunării generale extraordinare a acționarilor, în condițiile și cu respectarea procedurii prevăzute de lege.

ARTICOLUL 10

Cesiunea acțiunilor

Acțiunile sunt indivizibile cu privire la societatea comercială, care nu recunoaște decât un proprietar pentru fiecare acțiune. Cesiunea parțială sau totală a acțiunilor între acționari poate fi efectuată în condițiile și cu procedura prevăzute de lege.

ARTICOLUL 11

Pierderea acțiunilor

În cazul pierderii unor acțiuni, proprietarul va trebui să anunțe consiliul de administrație și să facă public faptul prin presă. După 6 luni va putea obține un duplicat al acțiunilor pierdute.

CAPITOLUL IV

Adunarea generală a acționarilor

ARTICOLUL 12

Atribuții

Adunarea generală a acționarilor este organul de conducere al societății comerciale, care decide asupra activității acesteia și asigură politica ei economică și comercială.

Adunările generale ale acționarilor sunt ordinare și extraordinare.

Adunarea generală ordinară a acționarilor are următoarele atribuții:

a) aprobă structura organizatorică a societății comerciale, numărul de posturi, precum și normativul de constituire a compartimentelor funcționale și de producție;

b) alege membrii consiliului de administrație și ai comisiei de cenzori, inclusiv cenzorii supleanți, le stabilește remunerarea, îi descarcă de activitate și îi revocă;

c) alege directorul general, îl descarcă de activitate și îl revocă; directorul general este și președintele consiliului de administrație;

d) aprobă limitele minime și maxime de salarizare, în funcție de studii și de munca efectiv prestată, cu respectarea limitei minime de salarizare prevăzute de lege;

e) aprobă bugetul de venituri și cheltuieli și, după caz, programul de activitate pe exercițiul financiar următor;

f) examinează, aprobă sau modifică bilanțul contabil și contul de profit și pierderi, după analizarea rapoartelor consiliului de administrație și al comisiei de cenzori; aprobă repartizarea profitului conform legii;

g) hotărăște cu privire la contractarea de împrumuturi bancare pe termen lung, inclusiv a celor externe; stabilește competențele și nivelul de contractare a împrumuturilor bancare curente, a creditelor comerciale și a garanțiilor;

h) hotărăște cu privire la înființarea și desființarea de sucursale, filiale și agenții.

Adunarea generală extraordinară a acționarilor se întrunește în scopul de a lua hotărâri privind:

a) prelungirea duratei societății comerciale;

b) majorarea capitalului societății comerciale;

c) schimbarea obiectului de activitate al societății comerciale;

d) schimbarea formei juridice a societății comerciale;

e) mutarea sediului societății comerciale;

f) fuziunea cu alte societăți comerciale;

g) reducerea capitalului social sau reîntregirea sa prin emisiune de noi acțiuni;

h) dizolvarea anticipată a societății comerciale;

i) emisiune de obligațiuni;

j) oricare altă modificare a contractului de societate ori a statutului sau oricare altă hotărâre pentru care este cerută aprobarea adunării generale extraordinare a acționarilor.

ARTICOLUL 13

Convocarea adunării generale a acționarilor

Adunarea generală a acționarilor se convoacă de către președintele consiliului de administrație sau de către vicepreședinte, pe baza împuternicirii date de președinte.

Adunările generale ordinare au loc cel puțin o dată pe an, la două luni de la încheierea exercițiului economico-financiar, pentru examinarea bilanțului contabil și a contului de profit și pierderi pe anul precedent și pentru stabilirea programului de activitate și a bugetului de venituri și cheltuieli pe anul în curs.

Adunările generale extraordinare se convoacă la cererea acționarilor reprezentând cel puțin o treime din capitalul social, la cererea comisiei de cenzori, precum și în cazul în care capitalul social s-a diminuat cu mai mult de 10% timp de 2 ani consecutivi, cu excepția primilor 2 ani de la înființarea societății comerciale.

Adunarea generală a acționarilor va fi convocată de administratori ori de câte ori va fi nevoie, în conformitate cu dispozițiile din statut, cu cel puțin 15 zile înainte de data stabilită.

Convocarea va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, și într-unul dintre ziarurile de largă circulație din localitatea în care se află sediul societății comerciale.

Convocarea va cuprinde locul și data ținerii adunării generale, precum și ordinea de zi, cu menționarea explicită a tuturor problemelor care vor face obiectul dezbaterilor acesteia.

Când în ordinea de zi figurează propuneri pentru modificarea statutului, convocarea va trebui să cuprindă textul integral al propunerilor.

Adunarea generală a acționarilor se întrunește la sediul societății comerciale sau în alt loc indicat în convocare.

ARTICOLUL 14

Organizarea adunării generale a acționarilor

Adunarea generală ordinară este constituită valabil și poate lua hotărâri, dacă la prima convocare acționarii prezenți sau reprezentanți dețin cel puțin două treimi din capitalul social, iar la a doua convocare, dacă dețin cel puțin jumătate din capitalul social.

Adunarea generală extraordinară a acționarilor este constituită valabil și poate lua hotărâri, dacă la prima convocare acționarii prezenți sau reprezentanți dețin cel puțin trei pătrimi din capitalul social, iar la a doua convocare, dacă aceștia dețin cel puțin jumătate din capitalul social.

Adunarea generală a acționarilor este prezidată de președintele consiliului de administrație, iar în lipsa acestuia, de către vicepreședinte.

Președintele consiliului de administrație desemnează, dintre acționari, un secretar care verifică lista de prezență a

acționarilor și întocmește procesul-verbal al adunării generale a acționarilor.

Procesul-verbal al adunării se va ține într-un registru sigilat și parafat.

Procesul-verbal va fi semnat de persoana care a prezidat ședința și de secretarul care l-a întocmit.

La ședințele ordinare și extraordinare ale adunării generale a acționarilor, în care se dezbate probleme privitoare la raporturile de muncă cu personalul societății comerciale, pot fi invitați și reprezentanții sindicatului și/sau reprezentanții salariaților care nu sunt membri de sindicat.

ARTICOLUL 15

Exercitarea dreptului de vot în adunarea generală a acționarilor

Hotărârile adunărilor generale ale acționarilor se iau prin vot deschis.

La propunerea persoanei care prezidează sau a unui grup de acționari prezenți sau reprezentați, care dețin cel puțin o pătrime din capitalul social, se va putea decide ca votul să fie secret.

Votul secret este obligatoriu pentru alegerea membrilor consiliului de administrație și a cenzorilor, pentru revocarea acestora și pentru luarea hotărârilor referitoare la răspunderea administratorilor.

Hotărârile adunării generale a acționarilor sunt obligatorii chiar pentru acționarii absenți sau nereprezențați.

ARTICOLUL 16

În adunarea generală a acționarilor, interesele capitalului de stat vor fi reprezentate de 3 reprezentanți ai Fondului Proprietății de Stat, desemnați dintre persoanele cu pregătire economică, juridică sau specialiști în domeniul editorial.

CAPITOLUL V

Consiliul de administrație

ARTICOLUL 17

Organizare

Societatea comercială este administrată de către consiliul de administrație, compus din 5 persoane numite de adunarea generală a acționarilor, dintre care una este președintele consiliului de administrație și director general, pe o perioadă de 4 ani.

Când se creează un loc vacant în consiliul de administrație, adunarea generală a acționarilor alege un nou administrator pentru completarea locului vacant. Durata pentru care este ales noul administrator pentru a ocupa locul vacant va fi egală cu perioada care a rămas până la expirarea mandatului predecesorului său.

Consiliul de administrație este condus de președinte.

Componenta consiliului de administrație se stabilește de adunarea generală a acționarilor.

La prima ședință adunarea generală a acționarilor alege dintre membrii săi președintele și vicepreședintele consiliului de administrație.

Consiliul de administrație se întrunește la sediul societății comerciale ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui sau la cererea unei treimi din numărul membrilor săi.

Pentru valabilitatea deciziilor este necesară prezența a cel puțin 3 din numărul membrilor consiliului de administrație și deciziile se iau cu majoritatea absolută a membrilor prezenți.

Dezbaterile consiliului de administrație au loc, conform ordinii de zi stabilite pe baza proiectului comunicat de președinte cu cel puțin 15 zile înainte. Acestea se consemnează în procesul-verbal al ședinței, care se scrie într-un registru sigilat și parafat de președintele consiliului de administrație.

Consiliul de administrație poate delega unuia sau mai multor membri ai săi unele împuterniciri pe probleme limitate și poate recurge la experți pentru studierea anumitor probleme. În relațiile cu terții, societatea comercială este reprezentată de către președintele consiliului de administrație, pe baza și în limitele împuternicirilor date de adunarea generală a acționarilor, sau, în lipsa lui, de către vicepreședinte.

Cel care reprezintă societatea comercială semnează actele care o angajează față de terți. Membrii consiliului de administrație vor exercita orice act care este legat de administrarea societății comerciale în interesul acesteia, în limita drepturilor care li se conferă.

Președintele consiliului de administrație este obligat să pună la dispoziție acționarilor și cenzorilor, la cererea acestora, toate documentele societății comerciale.

Membrii consiliului de administrație răspund, individual sau solidar, după caz, față de societatea comercială, pentru prejudiciile rezultate din infracțiuni sau abateri de la dispozițiile legale, pentru abaterile de la statut sau pentru greșeli în administrarea societății comerciale. În astfel de situații ei vor putea fi revocați prin hotărârea adunării generale a acționarilor.

Sunt incompatibile cu calitatea de membru în consiliul de administrație persoanele care, potrivit Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, nu pot fi fondatori, precum și cele care, personal, rudele sau afinii lor până la gradul al doilea inclusiv, sunt, în același timp, patroni sau asociați la societăți comerciale cu capital privat cu același profil sau cu care sunt în relații comerciale directe.

Nu pot fi directori ai societății comerciale persoanele care, potrivit Legii nr. 31/1990, republicată, nu pot fi fondatori sau administratori.

ARTICOLUL 18

Atribuțiile consiliului de administrație

Consiliul de administrație are, în principal, următoarele atribuții:

- a) angajează și concediază personalul și stabilește drepturile și obligațiile acestuia;
- b) stabilește îndatoririle și responsabilitățile personalului societății comerciale pe compartimente;
- c) aprobă operațiunile de încasări și plăți, potrivit competențelor acordate;
- d) aprobă operațiunile de cumpărare și vânzare de bunuri, potrivit competențelor acordate;
- e) aprobă încheierea de contracte de închiriere;
- f) stabilește tactica și strategia de marketing;
- g) aprobă încheierea sau rezilierea contractelor, potrivit competențelor acordate;
- h) supune, anual, adunării generale a acționarilor, în termen de 60 de zile de la încheierea exercițiului financiar, raportul cu privire la activitatea societății comerciale, bilanțul contabil și contul de profit și pierderi pe anul precedent, precum și proiectul de program de activitate și proiectul bugetului de venituri și cheltuieli al societății comerciale pe anul în curs;
- i) rezolvă orice alte probleme stabilite de adunarea generală a acționarilor.

CAPITOLUL VI

Gestiunea societății comerciale

ARTICOLUL 19

Cenzorii

Gestiunea societății comerciale este controlată de acționari și de 3 cenzori. Cenzorii se aleg de adunarea generală a acționarilor.

În perioada în care statul este acționar unic, cenzorii sunt reprezentanți ai Ministerului Finanțelor.

Adunarea generală a acționarilor alege, de asemenea, același număr de cenzori supleanți, care vor înlocui, în condițiile legii, pe cenzorii titulari.

Pentru a putea exercita dreptul de control, cenzorilor li se vor prezenta, la cerere, date cu privire la activitatea societății comerciale, la situația patrimoniului, a profitului și a pierderilor.

Cenzorii au următoarele atribuții principale:

- a) în cursul exercițiului financiar verifică gospodărirea mijloacelor fixe și a mijloacelor circulante, a portofoliului de efecte, casa și registrele de evidență contabilă și informează consiliul de administrație asupra neregulilor constatate;
- b) la încheierea exercițiului financiar controlează exactitatea inventarului, a documentelor și informațiilor prezentate de consiliul de administrație asupra conturilor societății comerciale, a bilanțului contabil și a contului de profit și

pierderi, prezentând adunării generale a acționarilor un raport scris;

c) la lichidarea societății comerciale, controlează operațiunile de lichidare;

d) prezintă adunării generale a acționarilor punctul lor de vedere cu privire la propunerile de reducere a capitalului social sau de modificare a statutului și a obiectului de activitate al societății comerciale.

Cenzorii se întrunesc la sediul societății comerciale și iau decizii în unanimitate. Dacă nu se realizează unanimitatea, raportul cu divergențe se înaintează adunării generale a acționarilor.

Cenzorii pot convoca adunarea generală extraordinară a acționarilor, dacă aceasta nu a fost convocată de consiliul de administrație, în cazul în care capitalul social s-a diminuat cu mai mult de 10% timp de 2 ani consecutivi (cu excepția primilor 2 ani de la constituirea societății comerciale) sau ori de câte ori consideră necesar, pentru alte situații privind încălcarea dispozițiilor legale și statutare.

Atribuțiile cenzorilor, precum și drepturile și obligațiile acestora se completează cu dispozițiile legale în acest domeniu.

Cenzorii și cenzorii supleanți se numesc pe o perioadă de maximum 3 ani și pot fi realeși; numărul cenzorilor trebuie să fie impar.

Sunt incompatibile cu calitatea de cenzor persoanele care intră sub incidența art. 17, penultimul alineat din prezentul statut, precum și cei care sunt rude sau afini până la gradul al patrulea, soții sau soțiile administratorilor, cei care primesc, sub orice formă, pentru alte funcții decât cea de cenzor, un salariu sau o remunerație de la administratori sau de la societatea comercială.

CAPITOLUL VII

Activitatea societății comerciale

ARTICOLUL 20

Exercițiul financiar

Exercițiul financiar începe la 1 ianuarie și se încheie la 31 decembrie ale fiecărui an. Primul exercițiu financiar începe la data constituirii societății comerciale.

ARTICOLUL 21

Personalul societății comerciale

Personalul este angajat de către consiliul de administrație sau de către directorul general al societății comerciale.

Salarizarea se face conform legislației în vigoare.

Plata salariilor, a impozitelor pe acestea și a cotei pentru asigurările sociale de stat se va face potrivit legii.

Drepturile și obligațiile personalului societății comerciale sunt stabilite de către consiliul de administrație sau de către directorul general al acesteia.

ARTICOLUL 22

Amortizarea activelor corporale și necorporale din patrimoniul societății comerciale se va calcula potrivit reglementărilor legale.

ARTICOLUL 23

Evidența contabilă și bilanțul contabil

Societatea comercială va organiza și va conduce contabilitatea în conformitate cu reglementările legale și va întocmi bilanțul contabil și contul de profit și pierderi, cu respectarea normelor metodologice elaborate de Ministerul Finanțelor.

ARTICOLUL 24

Calculul și repartizarea profitului

Profitul societății comerciale se stabilește pe baza bilanțului contabil aprobat de adunarea generală a acționarilor.

Profitul impozabil se stabilește în condițiile legii.

Profitul societății comerciale, rămas după plata impozitului pe profit, se va repartiza conform dispozițiilor legale în vigoare.

Societatea comercială își constituie fond de rezervă și alte fonduri în condițiile legii.

Plata dividendelor convenite acționarilor se face de către societatea comercială în condițiile legii, după aprobarea bilanțului contabil de către adunarea generală a acționarilor.

În cazul înregistrării de pierderi, adunarea generală a acționarilor va analiza cauzele și va hotărî în consecință.

Suportarea pierderilor de către acționari se va face proporțional cu aportul la capitalul social și în limita capitalului social subscris.

ARTICOLUL 25

Registrele societății comerciale

Societatea comercială ține registrele prevăzute de lege.

CAPITOLUL VIII

Modificarea formei juridice, dizolvarea, lichidarea, litigii

ARTICOLUL 26

Modificarea formei juridice

Societatea comercială va putea fi transformată în altă formă de societate, prin hotărârea adunării extraordinare a acționarilor.

În perioada în care statul este acționar unic, transformarea formei juridice a societății comerciale se va putea face numai cu aprobarea împuterniciților mandatați să reprezinte interesele capitalului de stat.

Noua societate comercială va îndeplini formalitățile legale de înregistrare și de publicitate, cerute la înființarea societăților comerciale.

ARTICOLUL 27

Dizolvarea societății comerciale

Următoarele situații duc la dizolvarea societății comerciale:

- imposibilitatea realizării obiectului de activitate;
- falimentul;
- pierderea unei jumătăți din capitalul social, după ce s-a consumat fondul de rezervă, dacă adunarea generală a acționarilor nu decide completarea capitalului social sau reducerea lui la suma rămasă;
- numărul de acționari va fi redus sub 5, mai mult de 6 luni;
- în alte situații, pe baza hotărârii adunării extraordinare a acționarilor, luată în unanimitate.

Dizolvarea societății comerciale trebuie să fie înscrisă în registrul comerțului și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

ARTICOLUL 28

Lichidarea societății comerciale

În caz de dizolvare, societatea comercială va fi lichidată.

Lichidarea societății comerciale și repartitia patrimoniului se fac în condițiile și cu respectarea procedurii prevăzute de lege.

ARTICOLUL 29

Litigii

Litigiile de orice fel apărute între societatea comercială și persoane fizice sau juridice sunt de competența instanțelor judecătorești de drept comun.

Pentru soluționarea litigiilor se poate apela și la arbitraj.

CAPITOLUL IX

Dispoziții finale

ARTICOLUL 30

Prevederile prezentului statut se completează cu dispozițiile Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, și ale Codului comercial.

RECTIFICĂRI

În Ordonanța Guvernului nr. 41/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 30 ianuarie 1998, se fac următoarele rectificări:

- la art. 2 lit. b), c) și d), după cuvintele: *de patru ori*, *de trei ori* și, respectiv, *de două ori*, se elimină cuvântul *decât*;
- la art. 3, după cuvintele: *de 0,5 ori* se elimină cuvântul *decât*;
- la art. 10, în loc de: *pct. 8 și 15* se va citi: *pct. 9 și 16*;
- la art. 12 alin. 1, în loc de: *pct. 20* se va citi: *pct. 21*;
- la art. 13, în loc de: *pct. 20* se va citi: *pct. 21*;
- la art. 34:
 - în loc de: *Regula nr. 25 pct. (2)–(7)* se va citi: *Regula nr. 25 pct. (2) alin. 2*;
 - cuvintele: *Regula nr. 26 pct. (4)* se elimină;
 - în loc de: *Regula nr. 28 pct. (3)* se va citi: *Regula nr. 28 pct. (3) c)*;
 - în loc de: *Regula nr. 38* se va citi: *Regula nr. 38 pct. (2)*;
- la anexa nr. 1:
 - pct. 2 se completează, la coloana 3, cu cifra *180.000*, iar la coloana 4, cu cifra *30*;
 - la pct. 4 a) coloana 1, în loc de: *înainte cu* se va citi: *înainte de*;
 - la pct. 13 alin. 1, la coloana 4 se va citi cifra *50*;
 - la pct. 16 a) coloana 2, după cuvântul *cererii* se elimină cuvintele: *o dată cu deschiderea fazei naționale*;
 - la pct. 17 coloana 3, în loc de *1.200.000* se va citi *120.000*;
 - la pct. 22 a) și b), coloanele 2, 3 și 4, în loc de: *pct. 20* se va citi: *pct. 21*;
 - la pct. 25 c) coloana 4, în loc de *2* se va citi *25*.

★

În ordinul comun nr. 1.645/C.P./2.393/1997 al ministrului de stat, ministrul industriei și comerțului, și al președintelui Oficiului Național de Cadastru, Geodezie și Cartografie, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 16 ianuarie 1998, se fac următoarele rectificări:

- la cap. 3 pct. 8 se elimină cuvintele: *(coverage în Arc/Info sau layer în Autocad)*;
- la cap. 6 pct. 6.2 alin. 4 se elimină cuvintele: *fiind exploatat cu produse ERSI (ARC) INFO și ARCVIEW*.

ÎN ATENȚIA AGENȚILOR ECONOMICI ȘI A OFICIILOR REGISTRULUI COMERȚULUI

- Începând cu data de **1 martie 1998**, tariful pentru publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, a încheierii judecătorului delegat privind înmatricularea societății comerciale, care conține două pagini, se menține la 200.000 lei, iar pentru încheierile care depășesc două pagini, la acest tarif se adaugă câte 135.000 lei pentru fiecare pagină în plus.

- De asemenea, cu data de **1 martie 1998**, pentru anunțurile privind bilanțul contabil, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, potrivit prevederilor art. 180 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, tariful este de 200.000 lei.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.